Fővárosi Ítélőtábla
7.Pf.22.016/2010/9.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítélőtábla dr. Rost Sándor pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a ... jogtanácsos által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, a Dr. Csiha Judit és Társai Ügyvédi Iroda tagjaként eljáró dr. Csiha Judit ügyvéd által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű, a ... jogtanácsos által képviselt III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű, a Nehéz-Posony Ügyvédi Iroda tagjaként eljáró dr. Nehéz-Posony Márton ügyvéd által képviselt IV.rendű alperes neve (IV.rendű alperes címe) IV. rendű, a V.rendű alperes neve V. rendű és a VI.rendű alperes neve VI. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jogsértés megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. március 30. napján kelt 22.P.26.481/2004/63. számú ítélete ellen a felperes részéről 64. és 66. sorszám alatt személyesen, 67. sorszám alatt joghatályosan előterjesztett és 68. sorszám alatt megindokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

részítéletet:

A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét az I-IV. rendű alperesek vonatkozásában helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - az I. rendű alperesnek 80.000 (Nyolcvanezer) forint, a II. rendű alperesnek 80.000 (Nyolcvanezer) forint plusz áfa összegű, a III. rendű alperesnek 60.000 (Hatvanezer) forint és a IV. rendű alperesnek 60.000 (Hatvanezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a felperest képviselő dr. Rost Sándor pártfogó ügyvéd díját teljes egészében az állam viseli. Erről az első fokú bíróság értesíti a jogi segítségnyújtó szolgálatot.

A le nem rótt 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen a részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes 2000. január 25-én - az akkori munkahelyére - a ...ra kihívta a rendőrséget, előadása szerint őt munkatársának élettársa ököllel arcul ütötte, aminek következtében földre esett, panaszolta, hogy munkahelyén a női kollégák molesztálják. Az eset miatt rendőri intézkedés történt, a rendőri jelentés szerint a

felperes - akinek arcán bőrpír volt látható - arra kérdésre: kéri-e, hogy a részére mentőt hívjanak, nemmel válaszolt. A felperes ugyanezen a napon saját lábán ment be a ... Kórházba látleletet vetetni, elmondása szerint ismeretlen személy támadta meg az utcán 13 óra körül, elesve bal könyökét megütötte, majd szédülés, hányinger jelentkezett nála. A látlelet szerint a baloldali járomcsontján elszíneződés volt látható, míg a bal szájzugban a felső ajkon felületes nyálkahártya sérülés; a felperes látászavarra nem panaszkodott, ilyet nem rögzítettek. 2000. február 2-án a január 25-i eseményekkel kapcsolatban ... rendőrzászlós a ...án tanúkat hallgatott ki, megállapította, hogy bűncselekmény nem történt, a felperest nem bántalmazták. 2000. február 8-án a ... által kiállított vélemény szerint: „A PVEP alapján bal oldalon opticus laesio nem zárható ki, amennyiben ez egyéb klinikai vizsgálatok eredményével is korrelál". A felperes ezt követően a ... Rendelőintézetben szemsérülésről panaszkodott, itt VEP vizsgálat céljából a ... Kórházba utalták, ahol a 2000. március 6-án elvégzett vizsgálat eredménye kóros eltérést nem mutatott. 2000. július 28-án ... a ... rendelő szemészorvosa a felperest keresőképtelenség elbírálása végett az Országos Orvosszakértői Intézetbe (OOSZI) utalta, a beutaló szerint a felperes leletei negatívak, keresőképes, de a felperes ragaszkodik táppénzes állományához. Az OOSZI 2000. augusztus 31-i véleménye szerint a felperes keresőképtelen. 2000. október 4-én a ... 1. számú Szemészeti Klinikáján ... vizsgálta a felperes szemét, megállapította, hogy a baloldalon a látóideg működése csökkent. 2000. december 6-án ... az OEP Orvosszakértői Intézete Orvosi Bizottsága elé utalta a felperest, az összefoglaló vélemény szerint a felperes látásélessége változó. A 2001. február 28-án kelt orvosszakértői intézeti szakvélemény szerint a felperes munkaképesség csökkenése 40%-os, éleslátást nem igénylő, nem balesetveszélyes munkakörben dolgozhat. Az indokolás szerint irányadó a szemészeti értékelés, de a felperes pszichopátiás megnyilatkozásai is jelentősek. A felperes 2001 decemberében ... beutalójával megjelent az V. rendű alperesnél, a vizsgálat megkezdése előtt ... a felperest személyes adatai megadására kérte, a felperes erre nem volt hajlandó, nem engedte, hogy a kezelőorvos megvizsgálja, csupán a más egészségügyi intézményben készített elektrofiziológiai regisztrátum véleményezésére tartott igényt. Pár hét múlva a főigazgató szobájában a kezelőorvost keresve reklamált az ügy miatt, de magatartása miatt rendőrt hívtak, akikkel távozott.

A felperes többször módosított keresetében az I. rendű alperest az 1994. évi XXXIV. törvény 17. §-a és a Ptk. 339. §-a alapján 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni. Álláspontja szerint a III. kerületi Rendőrkapitányság alkalmazottai - ... és ... - nem megfelelően jártak el, amikor nem hívtak hozzá mentőt, emiatt rossz ma a szeme. Indítványozta ... tanúkénti meghallgatását, aki bár tudott a felperest ért szexuális zaklatásról, nem indított nyomozást. A II. rendű alperessel szemben 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés iránti igényt terjesztett elő arra hivatkozással, hogy ... megszegte az egészségügyről szóló 1997. évi CXLIV. törvényt (Eütv.), mert vizsgálata után nem kezdeményezte a felperes szemének szakorvosi vizsgálatát. A III. rendű alperessel szemben a Ptk. 339. §-a alapján 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítési igényt érvényesített, mert alkalmazottja az Eütv. rendelkezéseit megszegve nem kérte a ... Kórház műszeres

vizsgálati eredményeit, nem intézkedett új vizsgálat elrendeléséről. A IV. rendű alperessel szemben a Ptk. fent idézett szakaszaira tekintettel ugyancsak nem vagyoni kártérítési igényt terjesztett elő, mert alkalmazottja hamis tartalmú szakvéleményt készített, vizsgálati eredményei kiadását megtagadta, ezzel a felperes gyógyulását akadályozta. Az V. rendű alperest 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni a Ptk. 339. § és az Eütv. alapján, mert álláspontja szerint alkalmazottja érvényes szemészeti beutalóval megtagadta a VEP-görbék értékelését. Ezen túlmenően valamennyi alperes egyetemleges kötelezését kérte általános üldöztetése miatt 13.999.999 USD forintban meghatározott értéke megfizetésére és ugyancsak egyetemlegesen kérte marasztalni az alpereseket a szükséges, orvosilag indokolt kezelések költségeként 13.800.000 USD forintértéke erejéig.

Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Az I. rendű alperes a rendőri jelentés alapján arra hivatkozott, hogy maga a felperes sem kérte, hogy hozzá mentőt hívjanak, az egyébként rögzített sérülése sem indokolta ezt. A II. rendű alperes arra hivatkozott, hogy a látlelet felvétele során a felperes nem panaszkodott látása hiányosságaira, a csatolt vizsgálati anyagok sem utaltak arra, hogy szemének sérülése 2000. január 25-én fennállt volna. A III. rendű alperes álláspontja szerint a csatolt iratokból megállapítható, hogy a felperes minden alkalommal megfelelő ellátásban részesült a VI. rendű alperesnél. A IV. rendű alperes álláspontja szerint az alkalmazásában álló orvos a felperest megfelelően látta el. Az V. rendű alperes azért kérte a kereset elutasítását, mert a felperes orvosi ellátásában a felperes magatartása miatt érdemben nem vett részt. Valamennyi alperes vitatta, hogy magatartása és a felperes esetleges kára között okozati összefüggés állna fenn.

Az elsőfokú bíróság a pert a VI. rendű alperessel szemben jogerősen megszüntette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 400.000 forint, a II. rendű alperesnek 500.000 forint, a III. rendű alperesnek 100.000 forint, a IV. rendű felperesnek 500.000 forint, az V. rendű alperesnek 375.000 forint jogtanácsosi, illetőleg ügyvédi munkadíjat. Rendelkezése szerint a pártfogó ügyvéd díját és a le nem rótt illetéket az állam viseli.

Ítélete indokolásában kifejtette: a felperes nem bizonyította, hogy szemének állapota az I. rendű alperes magatartásával összefüggésben olyan mértékben romlott, ami számára kárt okoz. Álláspontja szerint a csatolt iratokból mindössze az állapítható meg, hogy a felperesnél 2001-ben - nem végleges jelleggel - 40%-os munkaképesség csökkenést állapítottak meg, amelynek csupán egyik tényezője volt a baloldali látóideg gyengülése, abban egyéb pszichiátriai betegsége is közrejátszott. Rámutatott: az I. rendű alperes tekintetében maga a felperes sem hivatkozott az I. rendű alperes nevében eljáró rendőrök előtt arra, hogy a szeme fájna, maga nyilatkozott arról, hogy nem kívánja a mentőszolgálat hívását. Ezt követően a látlelet felvételekor azt adta elő, hogy az utcán verte meg ismeretlen

személy, ezért az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az I. rendű alperes felelőssége a felperes látásromlása miatt nem állapítható meg. Érvelése szerint a további alperesek magatartása tekintetében ugyancsak a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy kára az alperesi magatartásokkal összefügg, azonban a felperes - kioktatást követően - annak ellenére sem indítványozta szakértő kirendelését, hogy csak megfelelő orvosi szakértelemmel rendelkező személy hivatott annak eldöntésére, hogy milyen a felperes jelenlegi egészségi állapota, munkaképességének csökkenése miért következett be, szembetegsége mire vezethető vissza, az ügyben eljáró orvosok a felperest megfelelő ellátásban részesítették-e. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a felperes egyéb hivatkozásainak, miszerint őt az alperesek szexuálisan zaklatják, üldözik, ellehetetlenítik, semmiféle valóságalapja nincs, azokat a felperes személyes előadásán túl semmiféle bizonyíték nem támasztotta alá. A felperes által előterjesztett bizonyítási indítványok a felperes keresetének megalapozására nem szolgálhattak, ezért azokat az elsőfokú bíróság elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, annak megváltoztatásával a keresetének történő helyt adást kérve. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak figyelembe kellett volna vennie, hogy jogban nem járatos személyként bizonyosan nem teljesen értheti meg a polgári eljárásjog vonatkozó szabályait, a bizonyítási terhet, ezért nyilatkozata elmaradása esetén is tisztáznia kellett volna a tényállást, és a jogalap kérdésében történő korrekt állásfoglalás érdekében hivatalból szakértőt, esetleg több szakértőt kellett volna kirendelnie. Ennek elmaradása azt eredményezte, hogy a tényállás nem közelít az objektív igazsághoz, törvényes érdekeit mindenben és maradéktalanul sérti.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú eljárás során a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, nem igazolta megfelelően sem látásromlását, sem azt, hogy látásának romlása az I. rendű alperes magatartásával állna összefüggésben. Kitért arra is, hogy a felperes a kártérítési igénye összegszerűségét sem bizonyította, illetőleg az elsőfokú bíróság kioktatása ellenére nem indítványozta orvosi szakértelemmel rendelkező szakértő kirendelését.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Érvelése szerint a beszerzett iratok és a meghallgatott tanúk vallomása alapján nem merült fel olyan adat, amely alátámasztaná a II. rendű alperes jogellenes magatartását, illetve az ezzel kapcsolatos felperesi állítást. Hangsúlyozta, hogy a felperes sem kártérítési igénye jogalapjának, sem összegszerűségének alátámasztására - a bíróság többszöri kioktatása, tájékoztatása ellenére - nem terjesztett elő bizonyítási indítványt.

A III. és IV. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme is az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Az V. rendű alperes jogutód nélküli megszűnése folytán a fellebbezési eljárás az V. rendű alperes perbeli jogutódjának perbelépéséig, illetve perbevonásáig félbeszakadt (7.Pf.22.016/2010/5.).

A felperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárás után, a feltárt peradatok alapján helyes tényállást állapított meg, azt ítélkezésének alapjául a Fővárosi Ítélőtábla elfogadta. Mindenben egyetértett a megfelelően alkalmazott jogszabályokra alapított okszerű jogi következtetésével is, az elsőfokú ítélet indokolásának kiegészítésére, módosítására nincs szükség. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul értékelve hozta meg a döntését. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla a következőket emeli ki.

A Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A Pp. 141. § (2) bekezdése szerint a bíróság - ha ez a tényállás megállapításához szükséges -, a feleket felhívja nyilatkozataik megtételére és lefolytatja a bizonyítási eljárást. A fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni. Ha a bizonyítás lefolytatása az első tárgyaláson ennek ellenére nem lehetséges, vagy csak részben lehetséges, a bíróság a tárgyalás elhalasztása mellett elrendelheti a per további előkészítését. Míg (6) bekezdés kimondja: ha a felek valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével - a (2) bekezdésben előírt kötelezettsége ellenére - alapos ok nélkül késlekedik, és e kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevárása nélkül határoz, kivéve, ha álláspontja szerint a fél előadásának, előterjesztésének bevárása a per befejezését nem késlelteti.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el. A (2) bekezdés értelmében a bíróság bizonyítást hivatalból akkor rendelhet el, ha azt törvény megengedi.

A perben rendelkezésre álló dokumentációból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, megfelelően tájékoztatta a felperest a perbeli jogairól, lehetőséget biztosított jogai érvényesítésére, a Pp. 141. § (2) bekezdésének

megfelelően hívta fel nyilatkozatai megtételére. A felperes ennek ellenére nem élt olyan bizonyítási indítvánnyal, amely alkalmas lett volna a perben tett tényállításai alátámasztására, felmerült kára bekövetkezésének, valamint a kára és az I-IV. rendű alperesek általa állított jogellenes magatartása közötti okozati összefüggés meglétének igazolására. A felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint reá háruló kötelezettségének nem tett eleget, nem bizonyította, hogy az I-IV. rendű alperesek jogellenes magatartása folytán kárt szenvedett, ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felperes keresetét - a Pp. 141. § (6) bekezdését is tekintetbe véve - elutasította. A Fővárosi Ítélőtábla kiemeli, hogy a felperes az eljárás során mindvégig jogi képviselővel járt el, vele szemben az elsőfokú bíróságot - a Pp. 3. § (3) bekezdésében rögzített tájékoztatási kötelezettségen felüli - kioktatási kötelezettség nem terhelte, és jelen perben nem volt törvényes lehetőség a bizonyítás hivatalból történő elrendelésére sem.

A Fővárosi Ítélőtábla mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét - helyes indokaira utalással - az I-IV. rendű alperesek vonatkozásában a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fellebbezési eljárásnak az V. rendű alperes tekintetében történt félbeszakadása miatt - részítéletével hagyta helyben.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, a Pp. 86. § (3) bekezdése értelmében köteles megfizetni az I-IV. rendű alperesek részére a jogi képviseletük ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak szerint, a végzett munkával arányosan - a II. és IV. rendű alperesek esetében a 4/A. § alapján az áfára is figyelemmel - megállapított munkadíjból álló perköltséget, míg az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket - tekintettel a felperes személyes költségmentességére - a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli. A Pp. 87. § (2) bekezdése alapján, a Pp. 259. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében megállapította, hogy az eredménytelenül fellebbező felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére teljes egészében az állam köteles.

Budapest, 2010. március 4.

Dr. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Volein Anna s.k.
bíró